Віддаленість, спогад,
зелена гілка, кинута рукою.
І мов шовкова квітка.
У спогаді тверде її стебло.
А квітка – мить,
до пахощі і сутінки в слідах,
піщаний берег,
коливання полиску:
то є, то губишся.
І часом тільки рінь,
якщо вдивлятися.
А після повені і квіти і трава
усе густо й незаймане...